

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: DPÚK a.s.**, IČ 25497961, se sídlem v Praze, Lumiérů 181/41, zastoupeného JUDr. Ilonou Vaněčkovou, advokátkou se sídlem v Praze, Na Pankráci 404/30a, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou soudu dne 22.7.2011 domáhal, aby žalovaný byl povinen vydat rozhodnutí o žádosti o vyrovnání prokazatelné ztráty, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku a dále, aby byl zavázán k náhradě nákladů řízení.

Žalobce v žalobě uvedl, že podal žalovanému dne 25.6.2010 žádost o vyrovnání prokazatelné ztráty za roky 2006 až 2008 vedenou pod JID 118347/2010/KUUK. Dne 21.7.2011 žalobce podal u Ministerstva vnitra, jakožto nadřízeného orgánu žalovaného, podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o které nebylo do podání této žaloby rozhodnuto. Žalobce tak vyčerpal veškeré zákonem stanovené prostředky ochrany proti nečinnosti správního úřadu. Dle § 6 odst. 1 správního řádu je žalovaný povinen o žádosti rozhodnout bez zbytečných odkladů v obvyklé lhůtě, za kterou lze považovat lhůtu stanovenou v § 71 správního řádu.

I kdyby bylo možno věc považovat za skutkově a právně složitou, o čemž nebyl žalobce vyrozuměn, skončila lhůta k rozhodnutí dne 24.8.2010. Lhůta pro podání žaloby je tak podle § 80 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), zachována. Žalovaný v zákonem stanovené lhůtě o předmětné žádosti po vyrovnání prokazatelné ztráty nerozhodl a nerozhodl tak ani do dne podání žaloby.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její odmítnutí. Žalobce podal návrh na vydání opatření proti údajné nečinnosti k Ministerstvu vnitra, coby nadřízenému orgánu žalovaného dne 21.7.2011. Již následující den však podal žalobu k soudu proti nečinnosti. Ke dni podání žaloby tak žalobce nevyčerpal všechny prostředky ochrany, které mu správní řád nabízí, a proto by měl soud podle § 46 odst. 1 s.ř.s. žalobu odmítnout. Žaloba je i věcně nedůvodná, neboť součástí žádosti žalobce ze dne 25.6.2010 byla i námitka podjatosti směřující proti všem úředním osobám Krajského úřadu Ústeckého kraje (žalovaného). Námitka podjatosti tak směřovala i vůči řediteli žalovaného, Ing. M. Z., vůči kterému u žalovaného není nadřízená osoba, která by podle § 14 odst. 2 správního řádu rozhodla o jeho podjatosti. Z tohoto důvodu byla věc za účelem rozhodnutí o tvrzené podjatosti Ing. Z. postoupena Ministerstvu vnitra, které usnesením ze dne 8.9.2011 rozhodlo, že Ing. Z. není podle § 14 odst. 1 správního řádu vyloučen z úkonů v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. 3208/DS/2011. Žalobce však dne 30.9.2011 proti tomuto usnesení podal rozklad, o němž ministr vnitra do dnešního dne nerozhodl. Po vyřešení námítky podjatosti směřované proti řediteli bude nutné vyřešit též námitky vůči dalším oprávněným osobám žalovaného. Do doby vyřízení všech námítek podjatosti úředních osob nelze ve věci samé rozhodnout. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný není nečinný, což uvedlo ve svém rozhodnutí ze dne 8.9.2011, č.j. MV-82576-10/OKD-2011, i Ministerstvo vnitra.

V replice žalobce uvedl, že sice podal dne 21.7.2011, tj. den před podáním žaloby, Ministerstvu vnitra návrh na vydání opatření proti nečinnosti, avšak dne 8.9.2011 rozhodlo ministerstvo tak, že se žádosti žalobce podle § 80 odst. 6 správního řádu nevyhovuje. Vzhledem k tomu, že soud rozhoduje podle § 81 odst. 1 s.ř.s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, je zřejmé, že již dne 12.9.2011, kdy bylo rozhodnutí účastníkům doručeno, byly procesní podmínky pro podání žaloby splněny. Žalovaný o žádosti žalobce dosud nerozhodl, ač se tak mělo stát nejpozději do 24.8.2010. Důvodnost žaloby vyplývá i ze samotného vyjádření žalovaného, v němž je uvedeno, že dosud z jeho strany nebyla vyřízena námitka podjatosti, kterou žalobce směřoval proti všem úředním osobám žalovaného, dosud tak nebylo meritorně rozhodnuto o žádosti žalobce. O námitce podjatosti je nutno dle § 14 odst. 2 správního řádu rozhodnout bezodkladně. Je zřejmé, že o námitce podjatosti úředních osob měl rozhodnout ředitel žalovaného, avšak neučinil tak. I z podání žalovaného je zřejmé, že spis postoupil ministerstvu až poté, co jej k tomu ministerstvo na základě podnětu žalobce vyzvalo. Je tedy zjevné, že ani ohledně vznesené námítky podjatosti ředitele Ing. Zemaníka žalovaný řádně nepostupoval a ve věci spis neprodleně, tj. do 24.8.2010 nepostoupil ministerstvu k rozhodnutí. Pokud by žalobce nepodal k ministerstvu žádost o uplatnění ochrany před nečinností žalovaného, nebylo by dosud rozhodnuto ani o námitce podjatosti ve vztahu k řediteli žalovaného, jelikož správní spis byl až na základě žádosti žalobce ministerstvem od žalovaného dopisem ze dne 26.7.2011 vyžádán. Dle názoru žalobce není rozhodnutí o podjatosti úředních osob žalovaného vázáno na rozhodnutí o podjatosti ředitele žalovaného.

Právní zástupkyně žalobce při jednání uvedla, že žalovaný o předmětné žádosti nerozhodl v zákonné lhůtě předvídané správním řádem, a to dokonce ani v 60 denní lhůtě.

Žalobce se sice obrátil na příslušný nadřízený orgán žalovaného, a to Ministerstvo vnitra, ve smyslu § 80 správního řádu, přičemž ministerstvo již dne 8. 9. 2011 rozhodlo o tom, že dotyčný ředitel žalovaného není vyloučen pro podjatost a že opatření na ochranu před nečinností bylo ze strany žalobce podáno důvodně, ovšem v konečném výsledku ministerstvo nevyhovělo žádosti žalobce o učinění příslušného opatření na ochranu před nečinností. Žalovaný však do dnešního dne nečiní žádné úkony. Žalobce je přesvědčen, že nečinnost žalovaného tedy nepřipustně nadále trvá, ačkoliv podmínky pro vydání rozhodnutí jsou dány. K tomu právní zástupkyně žalobce podotkla, že i kdyby se lhůty pro rozhodnutí ve věci počítaly od posledního doplnění předmětné žádosti, k čemuž došlo dne 30.12.2011, kdy žalobce dotyčnou žádost doplnil o příslušenství, tak lhůta pro vydání rozhodnutí žalovanému nepochybně uplynula. Dále právní zástupkyně žalobce zdůraznila, že žalovaný měl ve 30 denní lhůtě rozhodnout nejen o podjatosti svých pracovníků, nýbrž současně rozhodnout ve věci samé. Dle právní zástupkyně žalobce je nepřipustné, aby v situaci, kdy žádost byla podána dne 25.6.2010, byl učiněn ze strany žalovaného první úkon ve věci až dne 12.8.2011 a po rozhodnutí Ministerstvem vnitra v září 2011, aby tato nečinnost ze strany žalovaného nadále trvala. Závěrem právní zástupkyně žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl a žalovanému uložil povinnost rozhodnout o žádosti žalobce o vyrovnaní prokazatelné ztráty ze dne 25.6.2010 ve znění doplnění ze dne 20.7.2011, 21.7.2011 a 30.11.2011, a to ve lhůtě stanovené soudem, včetně případného stanovení 30 denní lhůty pro vydání tohoto rozhodnutí, která by byla stanovena od pravomocného rozhodnutí o podjatosti pracovníků žalovaného.

Právní zástupce žalovaného při jednání uvedl, že žaloba je procesně nepřipustná, neboť žalobce nevyčerpal procesní prostředky ochrany, jelikož jen jeden den před podáním žaloby využil postupu dle § 80 správního řádu u nadřízeného orgánu žalovaného. Dále zdůraznil, že nečinnost u žalovaného k dnešnímu dni nemůže být dána díky uplatněné námitce podjatosti žalobcem, která byla vznesena paušálně vůči všem pracovníkům žalovaného. V této souvislosti podotkl, že je sice pravdou, že Ministerstvo vnitra dne 8.9.2011 rozhodlo o tom, že ředitel žalovaného není ve věci vyloučen, nicméně vůči tomuto rozhodnutí žalobce podal rozklad, o kterém do dnešního dne nebylo pravomocně rozhodnuto. Tato skutečnost tvoří procesní překážku pro rozhodnutí ve věci. Až po pravomocném rozhodnutí o podjatosti ředitele žalovaného by mělo následovat ze strany žalovaného rozhodování o podjatosti jednotlivých jeho pracovníků a následně může být vydáno rozhodnutí ve věci. Dále právní zástupce žalovaného podotkl, že v dotyčné záležitosti činí určité úkony, a to v rámci rozkladového řízení. Dále právní zástupce žalovaného uvedl, že postup žalobce shledává nekonzistentním a absurdním, když vznáší námitku podjatosti vůči žalovanému a před jejím pravomocným rozhodnutím trvá na vyřízení věci žalovaným. Závěrem právní zástupce žalovaného podotkl, že chronologie postupu žalovaného, tak jak ji zdůraznila právní zástupkyně žalobce, je nepodstatná, když v předmětné věci soud rozhoduje ke dni vydání svého rozhodnutí. Pokud by tedy žaloba nebyla odmítnuta, měla by být zamítnuta.

Oba právní zástupci při jednání shodně potvrdili, že o rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8.9.2011, č.j. MV-82576-10/ODK-2011, nebylo dosud rozhodnuto.

Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu ust. § 79 odst. 1 s.ř.s. se po bezvýsledném vyčerpání prostředků k nápravě nečinnosti ve správním řízení lze domáhat, aby v případě nečinnosti správního orgánu soud uložil příslušnému nečinnému správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Žalovaným je podle odst. 2 téhož ustanovení ten správní orgán, jenž má podle žalobního tvrzení povinnost

rozhodnutí vydat. Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

S ohledem na uplatněné žalobní námitky a vyjádření žalovaného soud uvádí, že podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soud usnesením odmítne návrh (žalobu), jestliže mimo jiné nejsou splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn a nelze proto v řízení pokračovat.

Dále soud uvádí, že před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je v řízení vedeném podle správního řádu třeba vždy nejprve vyčerpat procesní prostředek ochrany proti nečinnosti ve správním řízení, kterým je návrh nadřízenému správnímu orgánu dle § 80 odst. 3 správního řádu s výjimkami případů, kdy nadřízený správní orgán absentuje (viz rozsudky NSS ze dne 18.10.2007, 7 Ans 1/2007; ze dne 23.2.2011, 3 Ans 2/2011, www.nssoud.cz).

Vedle toho soud připomíná, že žaloba na ochranu proti nečinnosti směřující proti správnímu orgánu je nedůvodná, jestliže správní orgán do doby rozhodnutí soudu již rozhodl (viz rozsudek MS Praha ze dne 30.1.2007, 9 Ca 71/2006, publ. č. 1426/2008 Sb.NSS).

Ze správního spisu postoupeného žalovaným vyplývá, že žalobce dne 22.7.2011 zaslal prostřednictvím datové schránky Ministerstvu vnitra žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného podle § 80 správního řádu. O této žádosti bylo rozhodnuto výrokem II. usnesení Ministerstva vnitra ze dne 8.9.2011, č.j. MV-82576-10/ODK-2011, tak, že se jí podle § 80 odst. 6 správního řádu nevyhovuje. Žalobce podal dne 27.9.2011 proti uvedenému rozhodnutí rozklad pouze do výroku I. uvedeného usnesení, jímž bylo rozhodnuto o vyloučení ředitele žalovaného Ing. Z. z projednávání a rozhodování věci, v důsledku čehož se výrok II. uvedeného usnesení Ministerstva vnitra stal pravomocným. O uvedeném rozkladu nebylo dosud rozhodnuto.

Z právní úpravy soudního řízení správního vyplývá, že správní orgán může v průběhu řízení před soudem svou nečinnost zhojit, čímž se dle judikatury správních soudů stane žaloba nedůvodnou.

Soud se musel zabývat tím, zda žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které mu procesní předpis stanoví k ochraně proti nečinnosti. První otázkou je, zda dojde k vyčerpání prostředku ochrany již samotným podáním či až pravomocným rozhodnutím o tomto prostředku. V daném případě totiž žalobce sice v době podání žaloby podal žádost o ochranu proti nečinnosti podle správního řádu, coby prostředek ochrany proti nečinnosti dle s.ř.s., avšak reálně o něm nemohlo být rozhodnuto. Soud ve svých úvahách vyšel z koncepce správního soudnictví, která spočívá v zásadě subsidiarity soudního přezkumu a minimalizaci zásahů soudu do správního řízení. Tyto zásady jsou obecně zachycené v ustanovení § 5 s.ř.s. a dále konkretizované v ustanovení § 68 písm. a), § 79 odst. 1 i § 85 s.ř.s. Soudní přezkum postupu správního orgánu a jeho rozhodnutí je koncipován až jako následný prostředek ochrany veřejných subjektivních práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy (k tomu srov. rozsudky NSS ze 18.9.2003, 4 As 27/2003; ze dne 12.2.2005, 2 Afs 98/2004, www.nssoud.cz). Vycházeje z těchto zásad dospěl soud k závěru, že účastníkovi správního řízení je poskytována soudní ochrana proti nečinnosti až v případě, kdy všechny prostředky ochrany v rámci správního řízení selhaly a neposkytly účastníkovi požadovanou ochranu práv. O bezvýsledném vyčerpání procesních prostředků ochrany ve správním řízení nelze hovořit, jestliže účastník využije prostředku ochrany tak, že ho podá, avšak nevyčká rozhodnutí o něm, jako je tomu v daném případě. V případě, že by soud

rozhodl o žalobě dříve, než nadřízený správní orgán o prostředku ochrany, v daném případě o ochraně proti nečinnosti, nepřipustně by zasahoval do pravomoci správních orgánů v rozporu se shora uvedenými zásadami soudního přezkumu.

Skutečnost, že bezvýsledným vyčerpáním prostředků ochrany proti nečinnosti se rozumí až okamžik pravomocného rozhodnutí o posledním prostředku ochrany nikoliv okamžik jeho podání, v daném případě o žádosti o ochranu před nečinností podle § 80 správního řádu, potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek NSS ze dne 10.2.2010, 2 Ans 5/2009, www.nssoud.cz). Tato judikatura dává soudu dvě možnosti jak v případě souběžného podání prostředku ochrany ve správním řízení a žaloby proti nečinnosti správního orgánu postupovat, a to buď žalobu bezprostředně po jejím podání odmítnout, nebo vyčkat rozhodnutí o prostředku ochrany ve správním řízení. Soud v daném případě vyčkal rozhodnutí o prostředku ochrany, resp. o žádosti žalobce o ochranu proti nečinnosti Ministerstvem vnitra.

Soud, co do splnění podmínek řízení uzavírá, že má s ohledem na úpravu ustanovení § 81 odst. 1 s.ř.s. i s ohledem na citovanou judikaturu za to, že i žalobce může během řízení před soudem zhojit vadu svého postupu spočívající v nevyčerpání prostředků proti nečinnosti dle správního řádu tím, že těsně před nebo dokonce po zahájení řízení před soudem podá žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 81 odst. 3 správního řádu, o níž však musí být pravomocně rozhodnuto v okamžiku rozhodnutí soudu. Žalobce se tak ovšem vědomě vystavuje riziku odmítnutí žaloby bezprostředně po jejím podání či zamítnutí žaloby v případě úspěchu žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. S ohledem na shora uvedené je patrné, že žalobce v daném případě vyčerpал v průběhu řízení před soudem prostředky ochrany proti nečinnosti podáním žádosti účastníka o uplatnění ochrany před nečinností žalovaného, o níž bylo pravomocně rozhodnuto, čímž odstranil před rozhodnutím soudu nedostatek podmínky řízení a učinil tak žalobu věcně projednatelnou. Soud tak mohl přistoupit k meritornímu přezkumu.

Soud se dále zabýval otázkou, zda nerozhodnutí o podjatosti úředních osob nebrání meritornímu vyřízení věci, jak vyplývá z vyjádření žalobce. Ve věci rozhodování úředních osob v případech, kdy byla vznesena námitka jejich podjatosti, bylo správními soudy v minulosti již mnohokrát rozhodováno a z jejich judikatury vyplývá následující.

Rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen z řízení o určité právní věci, je rozhodnutím procesním. Vznesená námitka podjatosti způsobuje, že v řízení o věci samé nesmí být takovým pracovníkem správního orgánu, proti němuž byla námitka podjatosti vznesena, činěny žádné úkony, vyjma úkonů neodkladných. Má-li mít rozhodnutí o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen, smysl, musí předcházet rozhodnutí o věci samé, a jestliže bylo rozhodnuto, že takový pracovník je vyloučen, musí být na místo něj určen pracovník jiný. Podmínkou, za níž může být rozhodnuto o tom, zda je pracovník správního orgánu vyloučen z řízení a rozhodování určité věci podle § 12 odst. 1 z.č. 71/1967 Sb., správní řád proto je, aby o věci samé nebylo ještě rozhodnuto. Zákon tuto podmínku výslovně nestanoví, avšak je-li námitka podjatosti vznesena, je pracovník, jemuž projednání a rozhodnutí přísluší, povinen vyčkat až do rozhodnutí o ní. Rozhodovat o této otázce dodatečně zákon samostatně zpětně neumožňuje (viz rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, 7 A 192/2000, www.nssoud.cz; rozsudek KS v Brně ze dne 10.8.1998, 29 Ca 200/96, in Soudní judikatura č. 4/1999)

Procesní vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, je také vada spočívající v tom, že projednání a rozhodování věci se účastnil pracovník správního orgánu, který byl ve smyslu ustanovení § 9 z.č. 71/1967 Sb., správní řád, vyloučen (viz rozsudek VS v Praze ze dne 29.4.1997, 7 A 110/1995, in Soudní judikatura č. 18/1998).

Skutečnost, že správní orgán rozhodl ve věci samé, aniž by bylo rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené proti všem pracovníkům správního orgánu, je závažným porušením práva na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (viz rozsudek MS v Praze ze dne 31. 8. 2006, 5 Ca 195/2005; rozsudek NSS ze dne 11.03.2008, 1 Afs 7/2008, www.nssoud.cz).

Podle § 14 odst. 2 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Soud má za to, že i když se shora uvedená judikatura vztahuje převážně k předchozí úpravě správního řízení zakotvené v z.č. 71/1967 Sb., jsou závěry v ní obsažené použitelné i na řízení podle správního řádu. Z uvedeného pak vyplývá, že do doby, než je pravomocně rozhodnuto o tom, že ředitel žalovaného Ing. Z., je nebo není vyloučen z úkonů ve věci žádosti žalobce o vyrovnání prokazatelné ztráty ze dne 25.6.2010, není možno v řízení pokračovat, a to ani rozhodováním o podjatosti ostatních úředních osob žalovaného o kterých je oprávněn dle § 14 odst. 2 správního řádu rozhodovat ředitel žalovaného – Ing. Z. ani v meritorním vyřízení věci. Pokud by totiž ve věci rozhodovala vyloučená osoba, a to ať už ředitel žalovaného o podjatosti jiných úředních osob, či jiné oprávněné úřední osoby o věci samé, bylo by celé řízení zatíženo procesní vadou, která by následně vedla ke zrušení meritorního rozhodnutí. Žalovaný tedy postupuje správně, pokud ve věci vyčkává do vyřízení všech námitek podjatosti úředních osob žalovaného.

Ze správního spisu je dále patrné, že žalovaný postoupil věc k rozhodnutí o námitce podjatosti ředitele Krajského úřadu Ústeckého kraje a k posouzení otázky splnění podmínek pro přijetí opatření proti nečinnosti s přípisem ze dne 12.8.2011, č.j. 3208/DS/2011-8, tedy více jak jeden rok po podání žádosti ze dne 25.6.2010 o vyrovnání prokazatelné ztráty za roky 2006 až 2008, v níž byla obsažena i námitka podjatosti směřující proti všem úředním osobám žalovaného. V uvedeném období od podání žádosti do postoupení věci ministerstvu tak byla patrná nečinnost žalovaného ve vyřízení námitek podjatosti. Pro soud je však rozhodný skutkový stav v době jeho rozhodování. Jak shora uvedeno, v současné době nejsou úkony žalovaným ve věci samé činěny důvodně, a proto i přes předchozí nečinnost žalovaného je soud nucen konstatovat, že v současnosti není žalovaný nečinný. Ve věci se pak ukázala žádost o uplatnění ochrany před nečinností podle § 80 správního řádu jako účinný prostředek nápravy, neboť na jeho základě byla věc postoupena Ministerstvu vnitra a bylo ve věci jednáno a rozhodováno. Podání žaloby se tak ve světle těchto skutečností jeví jako nadbytečné, neboť pokud by žalobce využil svého práva na ochranu proti nečinnosti podle správního řádu dříve, zřejmě by dříve dosáhl i nápravy nečinnostního stavu.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce totiž neměl ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci úspěch,

požadoval uhrazení odměny jeho právního zástupce z řad advokátů, což však nelze považovat za důvodně vynaložený náklad. Žalovaný disponuje dostatečným množstvím kvalifikovaných pracovníků, kteří jej mohli v tomto řízení zastupovat, a tudíž je soud toho názoru, že se žalovaný mohl obejít bez cizí právní pomoci.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 22. února 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová